

Tom Klein

Het mooiste gezicht van deze week groeide op in Groenlo, "het Las Vegas van de Achterhoek", zoals hij lachend vertelt. Een katholieke enclave vol kroegen, danszalen, kerkkoren en muzikanten. Recht tegenover het huis van zijn ouders stond een populaire uitgaanszaak waar zijn vader werkte. Als klein jongetje zag hij de muzikanten af en aan lopen. De magie van geluid nestelde zich vroeg in zijn hoofd. "Vanaf het begin was ik gefascineerd door klanken," zegt hij. Niet alleen door liedjes, maar door sfeer. Als kind nam hij met twee cassetterecorders geluiden van buiten op. Vogels, verkeer, stemmen. Daar speelde hij dan gitaar overheen. Nog geen tien jaar oud, maar al bezig met het bouwen van werelden van geluid.

Die nieuwsgierigheid werd later alleen maar groter. Eerst leerde hij zichzelf gitaar spelen, simpelweg omdat er een wachtlijst was voor muzikles. Achteraf bleek dat een zegen. Niet meteen theorie, maar eerst luisteren. Voelen. Ontdekken. Dat nam hij later ook mee in zijn eigen lessen. Kinderen moesten niet eerst noten leren, vond hij, maar

ervaren hoe muziek klinkt. Al jong kwam hij in aanraking met jazzmuziek via de Beets Brothers, met onder anderen pianist Peter Beets. "Dat was echt een extra saus die erbij kwam." Jazz, klassieke analyse, arrangeren, compositie, uiteindelijk belandde hij op het conservatorium in Enschede. Niet alleen om beter te leren spelen, maar ook om muziek echt te begrijpen. Hoe stemmen samen bewegen. Hoe een arrangement ademt. Waarom sommige muziek je recht in je hart raakt.

Toch verliep zijn carrière nooit volgens een strak plan. Terwijl hij studeerde, speelde hij al volop optredens en gaf hij les op muziekscholen. Langzaam groeide dat uit tot een leven waarin alles samenkwam: componeren, optreden, produceren en coachen. En dat leven bracht hem op bijzondere plekken. Hij schreef muziek voor documentaires, televisie en Netflix-producties. Voor een project met het Metropole Orkest componeerde hij nieuwe muziek onder een Zweedse stomme film uit begin vorige eeuw. Een droom, noemt hij het, om zijn composities live uitgevoerd te horen door zo'n groot orkest. Ook Amerika maakte indruk. Hij nam op in de legendarische studio van Rudy Van Gelder, de man achter de beroemde Blue Note-jazzplaten. Op dezelfde plek waar Miles Davis en John Coltrane ooit stonden. "Toen dacht ik wel: eigenlijk hoor ik hier niet," zegt hij bescheiden lachend. Maar juist daar hoorde hij misschien wel precies thuis.

Wat hem bijzonder maakt, is dat techniek voor hem nooit het einddoel is. Muziek gaat volgens hem niet over virtuositeit alleen, maar over aanvoelen wat een lied nodig heeft. Soms moet een instrument schitteren. Soms juist ruimte maken voor iets anders. "Dat lijkt eigenlijk best op het leven," merkt hij op. Diezelfde gevoeligheid vond hij ook in de liefde. Op de boot naar Vlieland ontmoette hij Marlies Claasen. Meteen was er een klik. Muzikaal, maar vooral menselijk. Sindsdien spelen ze samen, schrijven ze samen en reizen ze samen door allerlei talen en stijlen heen, van Zweedse liedjes tot Braziliaanse muziek en Italiaanse volksliederen. Voor een klein dorpje nabij Rome schreef hij zelfs een Italiaans lied dat uitgroeide tot het officiële volkslied van het dorp. "We waren daar de enige toeristen," vertelt hij lachend. "En ineens stonden we voor tweeduizend mensen op te treden." Ondanks alles wat hij heeft gedaan, blijft hij vooral gedreven door nieuwsgierigheid. Zijn computer staat nog altijd vol onafgemaakte muziek. Ideeën die wachten op het juiste moment. Want uiteindelijk draait het voor hem maar om één ding: dat er iets echt in zit. "Als ik geen verbinding voel met wat ik maak," zegt hij, "dan werkt het niet." Deze getalenteerde en buitengewoon sympathieke muzikant is niemand minder dan Tom Klein!